

«A young lady, moderately good looking, twenty years of age, wishes to find a partner for life. Any gentlemen desirous of changing their isolated state for one of congenial happiness, will please address Jennie. P. A., box 274, Union square Post Office, Broadway.» ἦτοι.

«Νέε τις κυρία, μετρίως εὐμορφος, εἰκοσαετής, ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ σύμβιον. Ὅστις ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ τὴν μεμονωμένην αὐτοῦ θέσιν πρὸς τὴν εὐτυχίαν ταύτην, εὐχεστέηται ν' ἀποταθῇ πρὸς, κλ.»

Ἦκουσα ὅτι ὁμοίαι ταύτης προτάσεις κολλῶνται πολλάκις χειρόγραφοι εἰς τὰς θύρας τῶν σχολείων τῆς ἱατρικῆς καὶ εἰς τινὰς λέσχας.

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Νεοεβδόρακου ἐγένετο ἀπὸ τινος αὐστηροτέρα πρὸς τὰς ὑπόπτους γυναῖκας, αἵτινες ὁμοίως ὅπως ἀποφύγωσι τὴν αὐστηρότητα ταύτην, σοφίζονται διάφορα στρατηγήματα. Μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμενος εἰς λεωφορεῖον εἶδον κομψὴν κυρίαν, κρατοῦσαν ὥραϊαν μικρὰν γάστραν μὲ ἄνθη, εἰς ᾧ τὴν ῥίζαν ἐκρέματο ἐν εἶδει βοτανικῆς εἰδήσεως, τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία τῆς ἀνθοφόρου.

Ὁ Κ. Andrews, ἐκ τῶν ἐνθερμοτάτων ὁπαδῶν τῶν κοινωνιστικῶν ἰδεῶν, ἐθεμελίωσεν εἰς Νεοεβδόρακον κατ'ἀστημα, τὸ ὅποιον ἐπωνόμασε *Λέσχην τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος*. Ὁ Κ. Andrews, πατὴρ ὢν οἰκογενεῖας, εἴλκυσεν εἰς τὴν λέσχην τοῦ τοῦς ὁπαδοῦς τῆς διὰ πάντα καὶ κατὰ πάντα ἀπεριορίστου ἐλευθερίας. Ἐρχοντο δὲ καὶ ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ εἰς τὴν λέσχην, εἰς ἣν συνεθροίζοντο πολλοὶ καὶ πολλαὶ δις τῆς ἐβδομάδος ὅπως χαρεύωσι, τραγουδίσωσι, κηρύξωσι τὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς καὶ συνδιαλεχθῶσι κατὰ βούλησιν. Εἶδον εἰς τὴν λέσχην ταύτην καὶ σεβασμίους οἰκογενειάρχας μὲ τὰς θυγατέρας τῶν, καὶ ἀνδρόγυνα, καὶ χήρας, καὶ παρθένους μόνας. Πάντες δὲ εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ πρῶτιστον καὶ ἀναλλοίωτον τῶν δικαιωμάτων εἶναι ἡ ἐντελής διάθεσις τῆς καρδίας ὑπὲρ ἐκείνου δι' ὃν πάλλει. Κατὰ συνέπειαν τούτου, ἡ *Λέσχη τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος* κατεδίκαζε τὸν γάμον ὡς ὄρκον, ὅντινα παραβιάζομεν συνεχῶς χάριν τῆς καρδίας, ὅσάκις δὲν παραβιάζωμεν τὴν καρδίαν χάριν τοῦ ὅρκου.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ θεωρίαι αὗται εἶναι ἀνεπίδεκτοι συζητήσεως, τὸ δὲ γενικὸν αἶσθημα καταδικάζει αὐτάς. Προσθετέον δὲ ὅτι αἱ συναθροίσεις εἰς τὴν λέσχην ταύτην ὑπῆρξαν πάντοτε σεμνόταται καὶ πολὺ πλέον χορευτικαὶ ἢ αἰσθηματικαί· ἀπαξ μόνον ἡ δις ἀντηλλάγησαν ἐλεύθερά τινὰ γρονθοκοπήματα ἕνεκα ἐλευθέρων τινῶν γυναικῶν· ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι τὸ γρονθοκοπεῖν εἶναι ἡ εὐχεστοτάτη διασκεδασίς τῶν Ἀγγλαμερικανῶν.

Τελειόνοντες τὸ κεφάλαιον τοῦτο σπεύδομεν νὰ

συγχρῶμεν τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ὅτι παρεδέχθη διάκρισιν τινὰ μεταξὺ τοῦ ἀγαπῶντος καὶ τοῦ ἀγαπᾶν τὸν δεῖνα ἢ τὴν δεῖνα. Ὅπως καὶ οἱ Ἕλληνες, οἵτινες μεταχειρίζονται κυρίως τὸ ἔρᾶν ἐπὶ προσώπων τὸ δὲ ἀγαπᾶν ἐπὶ τε προσώπων καὶ πραγμάτων, οὕτω καὶ οἱ Ἀγγλοὶ λέγουσι to love ἐπὶ ἐμψύχων, καὶ to like ἐπὶ ἀψύχων.

Αἱ λέξεις, δεόντως ἐκλεγόμεναι, χρησιμεύουσιν εἰς τὸν νοῦν ὅσον καὶ τὰ ἄνθη εἰς τὰς γυναῖκας· αἱ μὲν κατ'ἀλληλοὶ λέξεις ἐρμηνεύουσι γλαφυρῶς τὴν εὐγένειαν τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ αἰσθήματος, τὰ δὲ ἄνθη ἀναδεικνύουσι τὸ φυσικὸν κάλλος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ.

Παλαιὸς μῦθος. — Νέον Διήγημα.

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδ. 420.)

Γ.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεκοιμήθη . . . ἀργά, ἐννοεῖται.

Ὀνειρα ὁμοίως δὲν εἶδε πλέον.

Πόσῃν ὥραν ἐκοιμήθη; εἰς τίνος ἀγκάλας ἐκοιμήθη; Οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ ἤξευρεν ὅταν ἐξύπνησε.

Τοῦτο μόνον εἶδε, ὅτι φαιδρὸν καὶ θάλπον φῶς, ἐπλήρου τὸν μυστηριώδη κοιτῶνά της, καὶ ὅτι ἦτο μόνη.

Ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ τοσοῦτον παράδοξον καὶ ἀκατανόητον διήγαγε νύκτα, παρίστατο νῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Βαρύτατα φοινικουργῇ ὑφάσματα ἐκάλυπτον τοὺς καταγράφους καὶ ἐπιχρῶσους τοίχους, ἡ ὁροφὴ τετεχνημένη φιλοκάλως ἐξ ὀρυκτῆς ὑέλου ἀπήστραπτε πυρουμένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ πρωῒνου ἡλίου, τὸ δὲ ἐκ ποικίλου ψηφιδωτοῦ δάπεδον ἐστιλβεν ὡς κάτοπτρον. Αὐλαῖαι βαρύτιμοι ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν θυρίδων, τάπητες σαρδικοί ἐκάλυπτον τὰ περιθέοντα τὸν κοιτῶνα ἀνάκλιντρα, καὶ τρίποδες ἐκ πορφυρίτου ἐβάσταζον δίσκους ἀργυροῦς, ἐφ' ὧν ἔκαιον μῦρα εὐώδη. Ἡ κλίνη της, μὲ περσικὰς ὑποστρώσεις καὶ ἐλεφαντοτεύκτους πόδας, ἦν ἀριστοτέχνημα φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας. Φαντάσου δὲ, ἀνγκνῶστά μου, ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης τὴν νεαρὰν κόρην, νωχελῶς ἐξηπλωμένην, μὲ πορφυρὰς ἐκ τοῦ ὕπνου πρεῖας καὶ ἡμικλείστους πρὸς τὸ φῶς ὀρθαλμοὺς, κάμπτουσαν ἡδυπαθῶς τὴν μικρὰν της κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λευκῆς της ὠλένης, καὶ προφαίνουσιν τὴν ῥοδόχρουν αὐτῆς πτέρυναν διὰ τοῦ διαφ-

νοῦς καλύμματος τῆς κλίνης· φαντάσου αὐτὴν ὡς τὴν ἐφαντάσθη καὶ τὴν ἔγραψεν ὁ Amaury-Duval εἰς τὸν ὠραῖον πίνακα, ὃν ἐξέθηκεν ἐφέτος εἰς τὰ Ἡλύσια, καὶ ὁμολόγησον ὅτι καλλίτερος τοῦ ἰδικοῦ μου κάλαμος ἔπρεπεν εἰς περιγραφὴν τῆς μαγικῆς αὐτῆς εἰκόνης.

Ὅτε ἤνοιζεν ἡ κόρη ἐντελῶς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ εἶδε τὰ περὶ αὐτὴν, ἔμεινε χαίνουσα ἐκ τοῦ θαύματος, καὶ ἄλαλος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐβλεπε κύκλῳ τῆς ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀπημεμονωμένη Ψυχὴ, ἐπλάνη τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην αἶθουσαν, καὶ τὸ βλέμμα της μετέβαινε ἀπληστον ἀπὸ θαυμασίων εἰς θαυμάσια, ἐνῷ νοῦς της μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν.

— ὦ! τί ὠραῖα! ἀνέκραξε τέλος, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ λαλήσῃ ἡ πτωχὴ κόρη, καὶ ἐλάλει πρὸς ἐαυτὴν, μὴ ἔχουσα μετὰ τίνος νὰ συνομιλήσῃ· ὦ! τί ὠραῖα! πόσον ὠραιοτέρος εἶνε ὁ κοιτῶν οὗτος τοῦ μικροῦ δωματίου μου τῆς πατρικῆς οἰκίας! τί λαμπραὶ ἀνταίχαι, τί ὠραῖοι τάπητες!..

Καὶ περιήρχετο τὴν αἶθουσαν, ἀφίνουσα κρυφὰς θαυμασμοῦ, καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὡς παιδίον...

Ἀλλ' αἰφνης ἔβαλε κραυγὴν θαυμασμοῦ καὶ ἔστη περιχαρὴς ἐνώπιον μεγάλου ἀργυροῦ κατόπτρου· ἐλησμονήσας πάραυτα πάντα τὰ περὶ αὐτὴν, προσήλωσεν ἀπληστον ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τὸ βλέμμα της, καὶ ὁ ὀφθαλμός της ἐσπινθήρισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ παρειαὶ της ἐπυρρυσώθησαν ἐξ ἡδονῆς.

Πόθεν ἡ τοιαύτη τῆς νέας γυναικὸς χαρὰ, καὶ ποῖα αἰφνίδια θέλητρον ἤσκησεν ἐπ' αὐτῆς τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο; Ἄ! ἀναγνώστριά μου, .. ἂν τὸ κάτοπτρον τοῦ κομμωτηρίου σου ἔχῃ τὴν αὐθάδειαν νὰ μὴν ᾔνε πολὺ κολακευτικὸν καὶ νὰ διαστρέφῃ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου, ἀντανάκλων ὡχρὰ τῶν παρειῶν σου τὰ ῥόδα, καὶ ἀμαυροῦν τὴν λάμψιν τῶν μελάνων σου ὀφθαλμῶν, ποῖαν χαρὰν θέλεις αἰσθάνθῃ ὅταν εὐρεθῇς αἰφνης ἀπέναντι διαυγεστάτου ἐνετικού κατόπτρου, καὶ ἀνακαλύψῃς ὅτι εἶσαι πολὺ ὠραιοτέρα ἀφ' ὅσον ἐκινδύνευες νὰ πιστεύσῃς ἐκ τῆς ἀπίστου ἐκείνης ὕλου τοῦ κομμωτηρίου σου! Οὕτω καὶ ἡ Ψυχὴ· ὅτε εἶδεν, εἰσοπτριζομένη εἰς τὸν στιλπνὸν ἀργυροῦν δίσκον τοῦ νέου κοιτῶνός της, πόσον ὠραῖα ἦτον, ὅτε ἀνεκάλυψε πόσον τὴν ἡπάτα τὸ παλαιὸν χαλκοῦν της κάτοπτρον, ἐξέστη ἐκ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἀπηρέθη ἐντελῶς πρὸ τῆς ἰδίας της θέας, — ἦτο γυνή! — ἐλησμονήσας καὶ τὰ περὶ αὐτὴν πάντα καὶ ἐαυτὴν τὴν ἰδίαν, καὶ μακρὰς στιγμὰς ἔμεινε οὕτω πρὸ τῆς ἀργυρᾶς ἐκείνης πλακῆδος θαυμάζουσα ἀφελῶς τὸ πρόσωπόν της, οὕτινος πρῶτον ἤδη ἐξέτιμα τὸ κάλλος. Ἀγνοῶ ἂν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς της αἰτία ᾔην ἀπλῶς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἐαυτὴν ὠραιοτέραν, ἢ

ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς θέσεώς της, καὶ ἀνυστάτωσιν τις τῆς καρδίας της, ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου νυκτός, δὲν ᾔμεινε τὴν χαρὰν αὐτῆς· διότι, τέλος πάντων, τὸ νὰ ᾔνε γυνή τις ὠραῖα εἶνε λίαν εὐαρεστον πρᾶγμα· εἶνε ὁμῶς πολὺ εὐκρεστότερον καὶ θελκτικώτερον δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὸ νὰ ᾔνε ὠραῖα οὐχὶ μόνον δι' ἐαυτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τινος ἄλλον. Πλὴν, ὡς εἶπον, ἀγνοῶ παντάπασιν, οὔτε φέρει ἡ παράδοσις, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀνεκάλυψεν ἡ Ψυχὴ τὸ κάλλος της, ἐσυλλογίσθῃ τὸν ἄγνωστον φίλον της· ἴσως περὶ τούτου δύνανται νὰ ἀπαντήσωσιν ἀρμοδιώτερον αἱ ἀναγνώστριά μου. Ὅπως δὴποτε βέβαιον εἶνε, καὶ περὶ τούτου δύνάμει καὶ ἐγὼ νὰ διαβεβαιώσω τὸν ἀναγνώστην μου, ὅτι μετὰ μακρὰν σιωπηρὰν θέαν τῆς μορφῆς της, μετὰ πολλὰς, — τίς εἶδεν ὁποῖας — σκέψεις της, — ὁ νοῦς τῆς Ψυχῆς διὰ παραδόξου σειρᾶς ἰδεῶν ἐφθασεν ἐκεῖ, ὅθεν φησικώτατον ἦτο ν' ἀρχίσῃ, ὅτε ἐξυπνήσασα τὸ πρῶτ' εἶδεν ἐαυτὴν μόνην, δηλαδὴ εἰς τὸν νύκτιον σύντροφόν της.

Τί ἔγεινεν ὁ μυστηριώδης ξένος, ὁ ἔχων τόσον θερμὴν τὴν ἀγκάλην, τόσον μεταξίνην τὴν κόμην, καὶ τόσον φλογερὸν τὸ φίλημα; πῶς ἀνελήφθη ἐγγύθεν τις χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ; διατί δὲν ἀνέμεινε πλησίον της τὸ φῶς τῆς πρωίας; Αὐτὰ ἡρώτα τόρα ἡ διάνοια τῆς Ψυχῆς, λησμονήσασα τὸ παρελθόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμέριμνος περὶ τοῦ μέλλοντος. Μὴ δυνηθεῖσα ὁμῶς, ὅσον καὶ ἂν ἐτυράννησε τὴν μικρὰν της κεφαλὴν, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς ἐρωτήματα, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν οἰκίαν ὅλη ἢ μικρὸν μόνον μέρος βεβαίως ἀπετέλει ὁ κοιτῶν ἐν ᾧ εὐρίσκετο, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ που κεκρυμμένον τὸν δραπέτην. Ἐλπίζουσα, εἶπομεν, καὶ ὁ ἀναγνώστης βλέπει, ὅτι ἡ Ψυχὴ δὲν ἐτρόμαζε πλέον τόσον πολὺ τὸν σύντροφον τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἐτράπη λοιπὸν εἰς ἀναζήτησίν του. Αἰδράμε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δωμάτια τῆς εὐρείας οἰκοδομῆς, με βῆμα ταχὺ καὶ ἐτάζοντα ὀφθαλμὸν, ἀλλ' εὗρε πάντα ἤρημα· λαμπρότης καὶ πολυτέλεια πανταχαῦ, γραφεὶ καὶ ἀγάλματα, τάπητες καὶ ἀνταίχαι, τράπεζαι καὶ κλινταῖρες εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας, ἀλλ' οὐδαμοῦ ψυχὴ γεννητὴ. Τὸ δὲ παραδοξότερον πάντων, ὅτι ὅθεν καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ βῆμα, ὅπου καὶ ἂν διευθύνετο, οὐδεμίαν εὕρισκεν ἐξοδον, καὶ τὸ πλανώμενον βῆμά της ἐπανέφερεν αὐτὴν πάντοτε εἰς τὸν ἀρχικὸν της κοιτῶνα, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἐτρέπετο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐπανήρχετο. Περιῆλθεν οὕτω πολλάκις τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ἐκούρασεν ἡ ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου πλάνησίς της, ἱλιγγίασις ἐθάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ κατέπεσεν ἄδραν ἑπὶ τίνος ἀνακλίντρου πλησίον μιᾶς

τῶν θυρίδων. Ἰσως ὁμοῦ καὶ πεζότερόν τι συναίσθημα ἦν ἀφορμὴ τῆς σκοτιδινίας τῆς Ἰσως παράδοξοι τινες νυγμοὶ τοῦ στομάχου, ἀναγγέλλοντες τὴν κοινωτέραν τῶν θνητῶν ἡμῶν ἀνθρώπων ἀνάγκην, ἔρριψαν τὴν ἀγλὸν ἐκείνην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἡρώδους μας. Τοῦτο δὲ εἶνε τόσον μᾶλλον πιθανὸν καθόσον μετὰ μικρὸν εὐωδιστάτη κνίσσιν ἀναδιδόμενη ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἐγαργάλισε τὴν ὄσφρησίν τῆς, καὶ τὴν ἐξύπνησε πάραυτα· ἔδραμεν ἡ Ψυχὴ ἐκεῖ, καὶ πρὸς μέγιστον αὐτῆς θαυμασμόν εὔρε τράπεζαν ἐστρωμένην, καὶ ὅψιν ποικίλα ἀχνίζοντα, καὶ καθίσασα παρ' αὐτὴν... ἔφαγεν, ἐννοεῖται, διότι ἐπείνα πολύ.

Μετὰ τοῦτο, .. — ἀλλὰ μ' ὅλην τὴν συγγραφικὴν μου φιλαυτίαν, ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι, ἀναγνώσταί μου, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ περὶ τὴν Ψυχὴν λεπτολογία πιθανώτατον εἶνε νὰ σὲ ἐβάρυνε, καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγον σὲ μέλει, τέλος πάντων, τὸ πῶς ἐδαπάνησε τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας τῆς ἡ νεαρά μου ἡρώς. Παραιτοῦμαι λοιπὸν τῆς λεπτομεροῦς ἐξιστορήσεως τῶν ἀσχολιῶν τῆς Ψυχῆς, παρκτρέχω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, καὶ φθάνω εἰς τὴν ἐσπέραν.

Ὅταν ἡ ἐσπερινὴ ἀμφιλύκη ἤρχισεν νὰ λούῃ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ τὰ ὑψίκομα δένδρα τοῦ κύκλῳ δάσους, οἱ δὲ ἀστέρες νὰ σπινθηρίζωσι μεμονωμένοι καὶ ἀραιοὶ εἰς τὸν ἀμυροῦμενον οὐρανόν, ὁ κοιτῶν τῆς Ψυχῆς ἐπληρώθη σκότους, καὶ ἡ καρδία τῆς παρὰδόξου τινος προαισθήματος, μετέχοντος τρόμου συνάμα καὶ προσδοκίας. Τὸ στήθος τῆς συνεστέλλετο βεβρημένον, ἡ ἀναπνοὴ τῆς καθίστατο δύσκολος καὶ δикκεκομμένη, ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεταχύτερον, καὶ ἂν μυθιστοριογράφος τις ἢ ποιητὴς τοῦ συρμοῦ ἐπρόκειτο νὰ εἰκονίσῃ νεκρὰν καὶ πρωτόπειρον ἐρωμένην, ἀναμένουσιν τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, βεβήως τοιαύτην ἤθελε τὴν παραστήσει, ὅποια ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νέα μου ἡρώς. Καθήμενη, ὡς εἶπον, παρὰ τὴν θυρίδα τοῦ δωματίου τῆς, καὶ πλυνῶσα ἀνήσυχον προσδοκίαν βλέμμα ἐπὶ τὸν ἐκτεινόμενον περὶ τὸ μέγαρον χλοερὸν καὶ κατάφυτον κήπον, ἠσθάνετο ὅτι κάτι περιέμενεν, ἀλλ' ἐφοβεῖτο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἰδίαν ὅτι τὸ κάτι αὐτὸ ἦν ὁ νυκτερινὸς ἄγνωστος. Προσῆλθον τὸ βρέμμα τῆς εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀτραπὸν, ἔτεινε τὸ οὖς τῆς πρὸς τὸν ἀμυδρότατον ἤχον, καὶ πᾶς κρότος τῇ ἐφαίνετο κρότος βημάτων, πᾶσα σκιά τῇ παρίστατο ὡς σκιά ἀνθρωπίνου ἀναστήματος. Καὶ ἦτο μὲν πεπεισμένη ὅτι ὁ σύντροφός τῆς ἐκεῖνος ὁ μυστηριώδης ἦτο ἀνθρώπος, ὡς αὐτὴ, διότι ἡ θετικωτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα τῶν αἰσθήσεων, ἡ ἀφῆ, τὴν εἶχεν ἱκανῶς διδάξει περὶ τούτου, ἀλλ' ἦτον ὁμοῦ περιέργος νὰ ἴδῃ πῶς ὁ ἀνθρώπος

οὗτος ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνα, τὸ ὅποιον εἶχε παρὰθυρα μόνον ἀλλ' ὄχι καὶ θύρας.

Βαθυπρόσθετος ὁμοῦ τὰ σκότη ἐπυκνώθησαν, αἱ σκιάδες τῶν δένδρων συνεχωνεύθησαν εἰς μελανὸν καὶ ἀδιάκριτον ὄγκον, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ψυχῆς οὐδὲν κατώρθου νὰ διακρίνῃ μ' ὅλην αὐτῆς τὴν κλητὴν θέλησιν· ἐν μόνον εἶδεν αἴφνης πρὸ ἑαυτῆς καὶ ἐξεπλάγη· εἶδε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων τοῦ κήπου περιβαλλομένας τρομῶδες φῶς, καὶ τὴν σκίαν τῆς κεφαλῆς τῆς παρκατενομένην ἐπὶ τοῦ φωτιζομένου φυλλώματος. Πόθεν ἡ αἰφνιδίαν ἐκείνην ἀκτίς; Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν κοιτῶνά τῆς κατάφωτον. Τέσσαρες βαρύντιμοι λυχνοῦχοι ἐκ σφυρηλάτου ἀργύρου, ἀοράτως καὶ ἀθουρώως μετακομισθέντες ἐκεῖσε, ἔφερον λυχνίας χρυσᾶς πληρούσας τὸ δωμάτιον ἱλαροῦ καὶ ἀπλέτου φωτός. Τίς ἔφερε τοὺς λυχνοῦχους ἐκεῖνους εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς, ἡ Ψυχὴ οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν· ἡ δὲ ἀσθενὴς αὐτῆς κεφαλὴ, καταπεπονημένη ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπλήξεων ὀλοκλήρου ἤδη ἡμερονυκτίου, οὐδὲ κἂν νὰ μαντεύσῃ προσεπάθησε. Συνειθίσασα πλέον εἰς τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀκατάληπτα προσεδέξατο ἀπαθὴς καὶ τὸ νέον αὐτὸ αἶνιγμα. Ἠσθάνθη τὰ βλέφαρά τῆς βαρύνοντα, καὶ πρὶν ἢ παρελθῶσι στιγμαί τινες ἡ Ψυχὴ ἐκοιμήτο εἰς τὴν κλίνην τῆς.

Μετὰ μικρὸν ὁμοῦ αἱ λυχνίαι ἐσβέσθησαν ὑπὸ μυστηριώδη πνοῇ, θροῦς ἐλαφροῦς ἐτάραξε τὴν ἐρημίαν τῆς νυκτός, σκιά τις ἐφάνη ὀρθουμένη ἐπὶ τοῦ παρὰθύρου, καὶ ἡ Ψυχὴ ἐξύπνησεν. Ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἐν φίλημα τῆς ἐκλείσε τὸ στόμα.

Δ'.

Ἄν θέλω νὰ κουράσω τὸν ἀναγνώστην μου, ἀφηγούμενος αὐτῷ λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν καὶ τῆς δευτέρας αὐτῆς νυκτός· τοσούτῳ δὲ μᾶλλον παραιτοῦμαι τῆς ἀφηγήσεως ταύτης, καθόσον τοῦτο ἠθέλεν ἐπιφέρει καὶ τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης νυκτός τὴν ἱστορίαν, πρᾶγμα λίαν μονότονον, ὅπερ βεβαίως ἤθελε πλήξῃ τὸν ἀναγνώστην μου. Ἀφίνω λοιπὸν τὴν τοιαύτην πληκτικὴν ἐξιστόρησιν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ τὸ γνωρίσωσι χάριν ὅσοι παρηκολούθησαν ἕως ἐδῶ τὸ διήγημα τοῦτο· ἂν δὲ μέχρι τοῦδε ἠσθάνθησαν πληξίν τινα ἀκουσίως μου, ἃς συλλογισθῶσιν ὅτι ἠδύναντο νὰ αἰσθανθῶσιν ἔτι πλείονα ἐκουσίως μου.

Ἀρκεῖτω μοι λοιπὸν νὰ σημειώσω τοῦτο μόνον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆς νύξ, καὶ ἡ τρίτη, καὶ ἡ τετάρτη, καὶ πολλὰ ἄλλαι ἐπόμεναι παρήλθον ἀπαράλλάκτως, ἢ σχεδὸν ἀπαράλλάκτως ὡς ἡ πρώτη, ὅτι ἐκάστην αὐγὴν ἡ Ψυχὴ ἠγείρετο τῆς κλίνης καταπυχαριστημένη μὲν ἀλλὰ μόνη, ὅτι διήγε τὴν ἡμέραν ὅλην, προσπαθοῦσα μὲν πάντα

νὰ μαντεύσῃ τὸν νυκτερινόν της φίλον, ἀλλὰ μετ' ὀλιγωτέρας ἀνησυχίας καὶ μεζονος περιεργείας, ὅτι αἱ προσπάθειαι της ἦσαν ὅλαι μάταιαι, καὶ ὅτι τὴν ἐσπέραν πάλιν κατεκλίνετο μόνη, ἐκοιμήτο μὲ σύντροφον καὶ ἐξύπνα μόνη ὥς εἶχε κατακλιθῇ.

Ἡ μονατονία αὕτη τῆς εὐτυχίας καὶ ἡδονῆς ἤρχισε νὰ τὴν βαρύνῃ. Ἡ ὁμοιόμορφος καὶ μονότονος εὐτυχία κουράζει πολὺ περισσότερον τῆς ὁμοιομόρφου καὶ μονότονου δυστυχίας. Ἀλλως τε δὲ καὶ τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριώδες, ὕπερ περιέεχκε τὴν ἡρώϊδαν μας, καὶ τοι μὴ τρομάζον μήτε ἀνησυχοῦν αὐτὴν πλέον, ἔμενε οὐχ ἥττον ἄγνωστον καὶ ἀρκετὰ ζωνρῶς ἐκέντριζε τὴν περιέργειάν της. Φαντάσου, ἀναγνώστᾳ μου, νὰ εὖρης ἐσπέραν τινὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σου, ἐπιστρέφων ἀργὰ εἰς τὸν μονήρην σου κοιτῶνα, ποτήριον παλαιοῦ ῥηνείου οἴνου καὶ ἐν καλὸν σιγάρων τῆς Ἀθάνης (ὕποθέτω ὅτι σοὶ ἀρέσκει ὁ καλὸς οἶνος, καὶ ὅτι εὐάρεστως καπνίζεις ἐν καλὸν σιγάρων· ἄλλως θὰ σ' ἔλεγον ἐν ὥρῳ γλύκισμα, ἢ ἄλλο τι εὐάρεστον τρωγάλιον, ἢ ἄλλο τι . . . ἃς ἦνε). Θὰ ἐκπλαγῇς βεβαίως τὸ πρῶτον, ἔπειτα θὰ δοκιμάσῃς πιθανῶς τὰ οὐρανόπεμπτα δῶρα, καὶ ἴσως κατόπιν πῆς τὸ ἐν καὶ καπνίσῃς τὸ ἄλλο· θὰ αἰσθανθῇς ἐννοεῖται περιέργειαν νὰ μάθῃς τὸν μυστηριώδη σου δωρητὴν, ἀλλ' ἡ περιέργειά σου αὕτη θὰ ἀναβῇ εἰς παροξυσμόν, ἂν ἡ αὐτὴ ἱστορία ἐπαναληφθῇ καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν, καὶ τὴν τρίτην, καὶ τὴν ἄλλην καὶ πολλὰς ἄλλας. Συλλογίσου δὲ ὅτι σὺ εἶσαι ἀνὴρ, καὶ ἡ περιέργειά σου ἐπομένως θὰ ἦνε ἀνδρική, ἡ δὲ Ψυχὴ ἦτο γυνή, καὶ ἡ περιέργειά της ἐπομένως ἦτο γυναικὸς περιέργεια. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέισθη ὅτι διὰ τῆς σκέψεώς της μόνης ἀδύνατον ἦτο νὰ εὖρῃ ὅ,τι ἐζήτει, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἐτυράνναι τὸν νοῦν της δὲν ἤθελε κατορθώσῃ νὰ μαντεύσῃ τίς καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἐσπερινός της ξένος, ὁ τοσοῦτον μυστηριωδῶς ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν, ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐλπίζουσα ὅτι μεταξὺ δύο φιλημάτων ἤθελε τοῦ ἀρπάσει τοιαύτην τινὰ ἐξομολόγησιν.

Φρούδη ὁμως ὑπῆρξεν ἡ ἐλπίς της, καὶ μάταιοι οἱ κόποι ὅσους κατέβαλεν ἵνα νικήσῃ τὴν μέθην τῆς ἡδονῆς, καὶ διώξῃ τὸν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων της. Ὁ νυκτερινός της ἐραστὴς οὐ μόνον δὲν ἐξωμολογήθη εἰς τὸν θηλυκὸν αὐτοῦ πνευματικόν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς πᾶσαν τοιαύτην ἐρώτησιν τοῦ λοιποῦ, προσθεὶς σοβαρῶς, ὅτι ἤθελε διαλυθῇ ὡς ἴσθες ἀράχνης ἡ εὐτυχία των, ἅμα ὡς ἐπνεεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐλαχίστη γνώσεως πνοή, ὅτι ἡ εὐδαιμονία των ἦτο εὐδαιμονία θάλλουσα μόνον εἰς τὸ σκότος, καὶ μαραινομένη εἰς τὸ φῶς. Μάτην παρκαλέσεν ἡ Ψυχὴ, μάτην ἐθώπευσε τὴν μεταξίνην τοῦ συζύγου της κόμην, μάτην ἐτύπωσε φλογερὰ

φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων του, μάτην ἔχουσε τέλος τὰ θερμότατα τῶν ὀφθαλμῶν της δάκρυα, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα ἅτινα φυλάττουσιν αἱ γυναῖκες διὰ τὰς ἐπισήμους περιστάσεις. Ἀδυσώπητος ὑπῆρξεν ἐκεῖνος· τῇ ἀνταπέδωκε πολλαπλασίους τὰς θωπείας της, δὲν κῦχρίστησεν ὁμως καὶ τὴν περιέργειάν της. — Μὴ ζήτη, Ψυχὴ μου, τῇ εἶπε, νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι· ἐσο εὐδαίμων εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὅπως εἶμαι εἰς τὰς ἰδικὰς σου, καὶ ἀρκοῦ εἰς τοῦτο· τί θέλεις περισσότερον, καὶ κατὰ τί θὰ αὐξήσῃ τὴν εὐτυχίαν μας τὸ νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά μου; Κατ' οὐδὲν, ἀγαπητὴ μου Ψυχὴ· θὰ τὴν καταστρέψῃ μάλιστα, σοὶ τὸ δοκίζομαι εἰς τὸν ἐρωτά μας. Θὰ τὴν καταστρέψῃ, διότι ἅμα μάθῃς ποῖος εἶμαι, ἅμα ἴδῃς τὸ πρόσωπόν μου, θὰ μὲ χάσῃς εὐθὺς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σου, καὶ δὲν θὰ μὲ ἐπανίδῃς πλέον. Θὰ θρηνήσῃς τότε τὸν χωρισμόν μας, θὰ χύσῃς πικρὰ μεταμελείας δάκρυα, ἀλλ' οὐδὲν θὰ σοὶ ὠφελῇ· τὸ γνωστὸν δὲν γίνεται πλέον ἄγνωστον. Ἀγάπα με ὡς σὲ ἀγαπῶ, Ψυχὴ μου, ἀλλ' ἀγνοεῖ τί ἀγαπᾷ· δὲν εἶναι ἀρκετὰ θερμὴ ἡ ἀγκάλη μας, δὲν εἶναι ἀρκετὰ φλογερὰ τὰ φιλήματα μας; τί περισσότερον θέλεις; τί ζητεῖς νὰ ἀποκαλύψῃς ὅ,τι πρέπει καὶ σὺ ν' ἀγνοῇς καὶ οἱ ἐχθροὶ σου νὰ μὴ γνωρίζωσιν; Ἄφες, ἄφες, ἀγαπητὴ μου, νὰ παρέρχεται οὕτως ἄγνωστος καὶ μυστικὴ ἡ ἀγάπη μας, ὡς μικρὸν ἄλλὰ δροσῶδες καὶ διφυγὲς ῥυάκιον, ψιθυρίζον ὑπὸ τὴν πρασίνην χλόην· μὴν ἐπιθυμῇς νὰ ἀποκαλύψῃς τὸ βεῖθρόν του εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες θὰ τὸ ἀπορρόφήσωσι καὶ θὰ τὸ ξηράνωσι. Δός με τὴν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ μ' ἐρωτήσῃς πλέον τίς εἶμαι, μήτε νὰ προσπαθῇς κἂν νὰ τὸ μάθῃς μόνη σου· σοὺ ζητῶ τοῦτο, χάριν τῆς ἀγάπης μας, χάριν σοῦ τῆς ἰδίας, χάριν τῆς εὐτυχίας καὶ τῶν δύο μας.»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, διακοπέντας πολλάκις ὑπὸ ἀσπασμῶν καὶ περιπτύξεων δὲν κατῴρθωσεν νὰ ἀντιστῇ ἡ νεαρὰ γυνή. Ἔδωκε τὴν ζητηθεῖσαν ὑπόσχεσιν, καὶ οἱ θερμοὶ σύζυγοι ἐχωρίσθησαν πρὶν ἢ ἔτι διολισθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά των διὰ τῆς πυκνῆς αὐλαίας τοῦ παραθύρου ἡ πρώτη πρωϊνὴ ἀκτίς.

Δυστυχῶς ὁμως ἡ δοθεῖσα ὑπόσχεσις ἦν ἀνωτέρω τῶν δυνάμεών της, καὶ ἀσθενεστέρα τῆς περιεργείας της· τοῦτο δὲ τὸ ἐνόησεν ἡ Ψυχὴ, ἅμα ὡς ἀπέμεινε μόνη, καὶ αἱ εὐγλωττοὶ παρκαλήσεις τοῦ ἐραστοῦ της δὲν ἀντήχουν πλέον εἰς τὰ ὦτά της. Τότε ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους του, ἵνα δικαιολογήσῃ καὶ ἐκείνου τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας τὴν ὑπόσχεσιν· δὲν τὸ κατῴρθωσεν ὁμως. — Τί λόγον ἔχει, διελογίζετο ἡ Ψυχὴ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἐμέ; ἂν μὲ ἀγαπᾷ ἀληθῶς, ὡς λέγει, διατί δὲν μὲ ἐμπιστεύεται; ἢ ἂν ἡ δυσπιστία του αὐτῇ ἦνε ἀνάγκη, διατί δὲν ἐζήτησε καὶ εἰς

ἐμὲ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ἵνα τὴν ἀναγνώρισω καὶ ἐγὼ καὶ ὑποταχθῶ; Ποῖοι εἶνε οἱ ἐχθροί μου αὐτοί, εἰς οὓς πρέπει νὰ μείνῃ κεκρυμμένη ἡ ἀγάπη μας; Εἰς μάτην κοπιᾶζω τὸν νοῦν μου· δὲν εὐρίσκω κα- νένα ἐχθρόν μου· δὲν γνωρίζω τοῦλάχιστον ἄνθρω- πον ἢ Θεόν, καθ' οὗ νὰ ἡμάρτησα, καὶ οὕτινος νὰ ἐπέσυρα τὴν ἐχθράν· οὔτε ἐννοῶ πῶς δύναται νὰ κατὰστροφῇ ἡ ἀγάπη μας, ἂν μάθω εἰς τίνα χρεω- στῶ τὴν εὐτυχίαν μου, ἂν γνωρίσω ποῖον εἶνε τὸ πε- φιλημένον αὐτὸ ὄν, οὕτινος μὲ θερμαίνουσι τὴν νό- κτα αἱ ἀγκάλαι. Τοῦτο εἶνε αἰνίγμα δι' ἐμέ· διατί δὲν μὲ ἔδωκε καὶ τὴν λύσιν του, ἄφοῦ θέλει νὰ τὸ σεβασθῶ;... Ὁχι, δὲν ἦσαν ἀλήθεια ὅσα μὲ εἶπε, ἀλλὰ μόνον εὐγλωττος ὑπεκφυγὴ τῶν παρρησιῶν μου· ἠθέλησε νὰ μὲ φοβίσῃ, διὰ νὰ μὴ ζητήσω νὰ μάθω τίς εἶνε· ἔχει συμφέρον λοιπὸν νὰ κρύπτεται... ἀλλὰ ποῖον συμφέρον...

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτάς ἐβυθίσθη πολὺ ὁ νοῦς τῆς ἑρωίδος μου, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῶν κατῴρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃ λύσιν τινὰ τῆς ἀπορίας τῆς, μέ- στον τι προσφορώτατον, ὡς ἐνόμιζε, δι' οὗ ἤθελε δυ- νηθῇ καὶ τὴν περιέργειαν αὐτῆς νὰ εὐχαριστήσῃ, καὶ τὸν νυκτερινόν της φίλον συγχρόνως νὰ μὴ λυ- πῇ. Διὰ τῆς ἐπινοίας τῆς ταύτης ἤθελεν ἴδει καὶ γνωρίσει κατὰ πρόσωπον τὸν κρυπτόμενον ἐραστήν της, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, χωρὶς ἐκείνη νὰ φωραθῇ ἄπιστος καὶ παραβάτης τῆς ὑποσχέσεώς της.

Γυναῖκες, γυναῖκες! ὁπαδοὶ τοῦ σπαρτιατικοῦ ἐκείνου θεσμοῦ, τοῦ τιμωροῦντος ὅχι τὸν κλέπτην, ἀλλὰ τὸν μὴ κατορθοῦντα νὰ κρύψῃ τὴν κλοπὴν, λάτρετε τῆς ἐπιφανείας ἐν παντί! Πάντα νομίζετε συγχωρητὰ ἀπέναντι ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς συνειδή- σεώς σας, ἀρκεῖ μόνον ὁ κόσμος νὰ μὴ τὰ γνωρίζῃ, ἀρκεῖ μόνον ἡ προερέα μάλιστα τοῦ *canon* νὰ μὴ σὰς ἀπειλῇ!

Ε'.

Ἀποφασίσασα ἡ Ψυχὴ νὰ ἴδῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὸ πρόσωπον τοῦ νυκτερινοῦ της ἐραστοῦ, καὶ ἐπι- νοήσασα πρὸς τοῦτο γυναικεῖον ἀληθῶς ἐπινοήμα, ἀπεφάσισε συνάμα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν τὸ σχέδιόν της. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ παντὸς εἶ- χεν ἀνάγκην φωτὸς, καθότι ὁ ἄγνωστος μόνον ἐν ψηλαφητῷ σκότει τὴν ἐπεσκέπτετο καὶ ἀπῆρχετο πρὸ τῆς πρωϊνῆς ἀμφιλύκης, ἐσκέφθη ὅτι πρωτίστη ἀνάγκη ἦτο νὰ προφυλάξῃ μίαν τῶν λυχνιδίων τοῦ κοιτῶνός της ἀπὸ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀκατανοή- του πνοῆς, ἥτις τὰς ἔσθινε μικρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ἐνόμισεν ἱκανὸν πρὸς τοῦτο μέσον νὰ μετατοπίσῃ καὶ κρύψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν ὁ- πίσω πυκνοτάτης αὐλαίης. Τοῦτο ἐπραξε, καὶ ἀλη- θῶς τὸ φῶς τῆς λυχνίδος ἐξέφυγε τὸν μοιραῖον αὐτοῦ

θάνατον, καὶ ἐπέζησε διαλαθὸν οὐχὶ μόνον τὸν ἀ- πόκρυφον φωτοςθέστην, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἑρω- τος τὸν ὀφθαλμόν, ὅστις ἱπτάμενος κατάκοπος εἰς τῆς Ψυχῆς του τὰς ἀγκάλας, κατεκλίθη παρ' αὐτὴν, ἀνύποπτος ὡς πάντοτε καὶ ἀμέριμνος.

Εἶπον Ἑρωτος πρὸ μικροῦ, ὠνέμασα δηλ. τὸν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην μου αὐτὸν ἄ- γνωστον ἐραστήν τῆς ἑρωίδος μου, καθότι ἐνόμισα ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ μάθῃ πλέον ὁ ἀναγνώστης, ὅ,τι ἐκείνη ἄγνωστὴ εἰσέτι καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃ. Ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἀποφασίσας, ὡς εἶπον ἤδη ἐν ἀρχῇ, νὰ μάθῃ τίς ἦτον ἡ ὥραία ἐκείνη κόρη ἣτις εἶχε κινήσει τοσοῦτον τὴν ζηλοτυπίαν τῆς μητρός του, μετέβη μόνος του εἰς τὸν βράχον τῆς ἐκθέσεως, εἶδε τὴν δυστυχῇ ἀλλὰ μαγευτικῆς καλλονῆς νεάνι- δα, ἠράσθη αὐτὴν, καὶ τὴν μετέφερεν ἐνζέριον (ὁ Ἑρως ἦτο πτερωτός, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνόντες τὴν μυθολογίαν τοῦ Κ. Κοντογόνου) εἰς τὴν ἐξο- χικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, εἰς τὴν villa του, ὅπου ὡς εἶδομεν ἤδη τὴν ἐπεσκέπτετο κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἄγνωστος καὶ κρυπτόμενος, διὰ τὸν φόβον τῆς μη- τρός του, ἀπαράλλακτα ὅπως κρύπτονται ἀπὸ τῶν γονέων των οἱ σημερινοὶ παράλυτοι νέοι, ὅταν ἐκ- τρέπωνται τὴν νύκτα εἰς στενοσόκκι.

Ἐπανέρχομαι. Ἀφοῦ ταχθεὶς παρήλθον αἱ ὥραι τῆς πρώτης ἐρωτικῆς παραφορᾶς καὶ τῶν πρώτων φιλη- μάτων, ὕπνος γλυκὺς ἐκλείσσε τὰ βλέφαρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ξανθὴ του κεφαλὴ ἐκλινεν ἀποκοιμισμένη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τρχήλου τῆς ἐρωμένης του. Ἡ Ψυχὴ προτεποιοιήθη καὶ αὐτὴ τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν κοιμω- μένην, καὶ ἡ τακτικὴ τῆς ἀναπνοῆς ἠνώθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς πρὸς τὴν πνοὴν τοῦ Ἑρωτος. Μετὰ μικρὸν ὁμως ἀπέσυρεν ἐπιτηδεῖως τὸν τράχηλόν της ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ, κατέβη τῆς κλίνης, καὶ ἀκρο- ποδητὶ βαίνουσα ἔλαβε τὸν ἀπατεῶνα λύχνον ἀπὸ τῆς κρύπτεις του· τρέμουσα δὲ ὅλη, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς, μὴ κατορθοῦσα ὁμως νὰ κρατήσῃ καὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της, προσήγγισεν εἰς τὴν κλίνην.

Ποῖον θέαμα παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς εὐκόλως μαντεύει ὁ ἀναγνώστης, ἂν ἔτυχε ν' ἀνα- γνώσῃ εἰς τὰς μυθολογίας περιγραφὰς τοῦ πτερωτοῦ θεόπαιδος· ἂν δὲ εὐτυχέστερος ἀκόμη, ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, οἶαν ἔδωκε αὐτὴν ἡ μήτηρ του Ἀφροδίτη, καὶ διεφύλαξεν ἡμῖν ὁ εἰδυλλιογράφος Μόσχος, δύναται ἔτι εὐκολώτερον νὰ ἀναπλάσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ πρὸ τῆς Ψυχῆς κοιμωμένου Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶνε ἡ ἐν τῷ Μόσχῳ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἑ- ρως δραπέτης διασωθεῖσα περιγραφή νὰ ᾔηε αὐτὴ ἐκείνη ἣν ἔδωκεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν κήρυκα, ὃν ἐ- πεφόρτισε νὰ κηρύξῃ ἐπὶ γῆς τὴν ἀπώλειαν τοῦ χα- ριτωμένου υἱοῦ της, ὅτε τὸν ἔχασεν ἕνεκα τοῦ μετὰ

τῆς Ψυχῆς ἔρωτός του, ὑποσχεθεῖσα μάλιστα καὶ ἐν φίλημά της ὡς εὐρετήκια, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ κύριά του χαρακτηριστικά, ἀπὸ πηγῆς αὐτὰ ἐκκινιζόμενοι·

« Ἔστιν ὁ παῖς, —

λέγει ἡ Ἀφροδίτη —

χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πορὶ δ' εὐκαλός· ὄμματα δ' αὐτῷ
δριμύλα καὶ φλογέοντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα . . .
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἱταμὸν τὸ πρόσωπον,
μικκύλα μὲν τήνῃ χειρὺς, μακρὰ δὲ βάλλει, . . .
γυμνὸς μὲν τὸ γὰρ σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεκύνωσται·
καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις . . .
τάξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τῶν δὲ βέλεμον,
καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον . . .

Ὁ παιδικὸς λοιπὸν οὗτος Θεὸς ἔκειτο ἐξηπλωμένος καὶ ἡρέμα κοιμώμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἡρώιδος μου· ὁ ὕπνος εἶχεν ἔτι μᾶλλον πορφυρώσει τὰς ῥοδίνους αὐτοῦ παρειάς, ἐφ' ὧν ἐπῆνθει ὁ χνοὺς τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἡ δὲ οὐλόθριξ καὶ ξανθὴ αὐτοῦ κόμη, ἡπλωμένη ἀτάκτως περὶ τὸν τρυφερόν αὐτοῦ τράχηλον, ἔστιλβε χρυσίζουσα ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῆς προδότηδος λυχνίας. Τὰ μικρὰ καὶ ἐρυθρά του χεῖλη ἔφερον ἔτι τὸν ὑγρὸν τύπον τῶν φιλημάτων τῆς Ψυχῆς, καὶ προστείνοντο ἄπληστα, ὥσπερ νέον ποθοῦντα ἀσπασμόν. Αἱ ἐλαφραί του πτέρυγες, πτέρυγες χρυσαλλίδος, συνεσταλμέναι περὶ τοὺς ἀλαβαστρίνους ὄμους τοῦ Θεοῦ, ἔτρεμον σιγὰ ἐκ τῆς ὀμάλῃς αὐτοῦ ἀναπνοῆς, καὶ τὸ σῶμά του ὅλον ῥοδόλευκον ὡς προφαίνουσα ἡῶς, καὶ μαλακὸν ὡς ζύμη νεκρά, ἐστίζετο ὑπὸ τῶν πρώτων μαργαριτῶν τοῦ Θεοῦ του ἰδρωτός.

Ἡ Ψυχὴ ὁμῶς — ἡ ἀπερίσκεπτος καὶ περίεργος Ψυχὴ — δὲν ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ πάσας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τοῦ κάλλους τοῦ ἐρωμένου της. Μόλις τὸν εἶδε καὶ κραυγὴ καταπληξέως ἐξέφυγε τοῦ στόματός της· ἡ χεὶρ της ἐκλονίσθη, σταγὼν καίοντος ἐλαίου ἔπεσεν ἐκ τῆς λυχνίας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ Ψυχὴ οὐδὲν ἄλλο εἶδε πλέον, οὐδὲν ἄλλο ἡσθάνθη, οὐδὲν ἄλλο ἐνόησε. Σκότος βαρὺ τὴν περιέβαλε πάραυτα, πάταγον ἤκουσε φοβερόν, ὥσπερ κόσμος ὁλόκληρος ἐκρημνίζετο περὶ αὐτήν, καὶ ἔπεσε κατὰ πλῆκτος, τοσοῦτο μόνον συναισθανθεῖσα ὅτι κατεκυλίσθη ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος.

Σ'.

Ἡ τιμωρία τῆς περιεργείας τῆς Ψυχῆς ἐπῆλθε φοβερά. Αἱ πρὸς αὐτὴν συμβουλαὶ τοῦ Ἑρώτος, εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, καὶ τὸ ἀπαίσιον αὐτοῦ μάντευμα περὶ καταστροφῆς τῆς εὐδαιμονίας της ἠλήθευσεν ὅσον δὲν προσεδόκα ἡ νεαρὰ γυνή.

Τοῦτο ἐνόησεν αὐτὴ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ὅτε ἐξυπνήσασα δὲν εἶδε περὶ αὐτὴν τοὺς καταγράφους τοίχους τοῦ μυρριόλου κοιτῶνός της, ἀλλὰ βράχους

ξηροὺς καὶ δάση ἄγρια, τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους βράχους καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα δάση, ἅτινα εἶχεν ἐμπρὸς της καθ' ἣν ἡμέραν ἡ σκληρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς χεὶρ τὴν ἐξέθηκεν εἰς βορὰν τῶν θηρίων.

Τότε δὲ ἡσθάνθη τὸ μέγεθος τοῦ πταίσματός της, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρὰ μετανοίας. Εἰς μάτην ὁμῶς ἐθρήνησεν, εἰς μάτην ἐπότισε καὶ πάλιν διὰ τῶν δακρύων της τοὺς ξηροὺς ἐκείνους βράχους, ὅπου τὴν εἶχεν ἀφήσει ἄλλοτε ἡ πατρικὴ ἀστοργία καὶ τὴν εὖρεν ἡ περιπαθεστάτη ἀγάπη. Τόρα τὰ δάκρυά της ἔρρευσαν χωρὶς κανεὶς νὰ τὰ σπογγίσῃ, ὁ θρῆνός της ἀντήχησε χωρὶς ν' ἀκουσθῇ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἦλθε μόνη σύντροφος αὐτῆς καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρόν της. Ὅπως ὁμῶς πολλάκις ἡ ἐλπίς μᾶς κρατεῖ εἰς νάρκην καὶ ἀφίνει κοιμωμένην τὴν ἐνεργητικότητα ἡμῶν ἐπὶ τῇ κενῇ προσδοκίᾳ τῆς εὐτυχίας, ἡ δὲ ἀπελπισία ἔρχεται κινουσα τὴν ψυχὴν καὶ ἀναζωογονοῦσα τὰς δυνάμεις της, ὅπως ὁ ναυαγὸς αἰσθάνεται ἐκατονταπλασίους τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ κολυμβᾷ ἀπελπίς ὅταν διάστημα ἄλλως οὔτε νὰ φαντασθῇ ἤθελε τολμήσει, οὕτω καὶ τόρα ἡ ἀπελπισία ἀνεπτέρωσε τὰς δυνάμεις τῆς Ψυχῆς, ἀνεζωογόνησε τὸν καταβεβλημένον νοῦν της, καὶ ὤθησεν αὐτὴν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος συζύγου της.

Οὗτος ἐξ ἐτέρου, νωπὸν ἔτι καὶ δριμύ φέρων εἰς τὸν ὤμόν του τὸ ἄλγος τοῦ κάμματος ἐπέταξεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς μητρὸς του, καὶ κατεκλίθη εἰς τὴν κλίνην της, ἀφοῦ πρῶτον παρεκάλεσε τὸν Ἀσκληπιόν, ἐκμυστηρευθεὶς εἰς αὐτὸν τὸ γεγονός ἐπὶ ὑποσχέσει ἐχυμυθίας, νὰ τοῦ δώσῃ κατάλληλόν τινα ἄλοιφον διὰ τὴν πληγὴν του. Ὁ Ἀσκληπιὸς ὁμῶς, μὴ ὁμοιάζων τοῖς σημερινοῖς ἀπογόνους του, οἵτινες σπανίως ἐξομολογοῦνται εἰς τὰς μητέρας τὰ νοσήματα τῶν υἱῶν των, εἶπε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Ἀφροδίτην· ἡ δὲ τρυφερὰ αὐτὴ μήτηρ, ἀφοῦ πρῶτον ἡγανάκτησε καὶ ἐφώναξεν ἄρκετὰ, καὶ προσεποιήθη τὰ νευρικά της, καθὼς συνήθως πράττουσιν αἱ γυναῖκες εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς, ἐκάθισεν ἔπειτα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ νοσοῦντος τέκνου της, καὶ ἐπὶ προφάσει φιλοστόργου θεραπείας τὸ ἐφύλαττεν εἰς τὴν κλίνην, μὴδὲ βῆμα αὐτοῦ μακρυνόμενη, μὴδ' ἀφοῦ ἐπουλώθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ πληγὴ του.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ Ψυχὴ οὔτε εὖρεν οὔτε ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸν Ἑρώτα. Οὗτος ἐπόθει στενάζων τὴν Ψυχὴν, ἐκείνη ἐζήτηε αὐτὸν θρηνοῦσα, ἀλλ' οὐδαμῶς προσέγγις αὐτῶν ἦτο δυνατόν.

Παρατρέχω τὴν λεπτολόγον ἀφήγησιν τῶν πλάνησεων τῆς ἡρώιδος μας, καθότι ὁ μῦθός μου πρεζεταῖθαι πέραν τοῦ δέοντος, καὶ φαίνεται ζητῶν νὰ πηδήσῃ

ὕπῳ τὰ ἐσκαμμένα, ἄλλως τε καὶ ἡ τοιαύτη περιγραφὴ οὐδὲν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον τὸν ἀναγνώστην. Τὸ σπουδαῖον δι' αὐτὸν εἶνε νὰ μάθῃ πῶς ἠνώθησαν πάλιν οἱ δύο ἔρασταί.

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ἦτο χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῷ Διῷ, ἡ Ἀφροδίτη δὲν κατώρθωσε νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀπειθήσεις τοῦ μητρικοῦ της φίλτρου πρὸς τὴν ὀρχηστικὴν τῶν ποδῶν της διάθεσιν, τοσούτω μᾶλλον καθόσον εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸν πρῶτον ἀντίχoron εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν νέον της ἔραστὴν, καὶ ἐπὶ οὐδεμιᾷ προφάσει ἤθελε νὰ λείψῃ. Παρακάλεσε λοιπὸν τὸν Ἑρμῆν νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἐπ' ὀλίγον παρὰ τῷ ἀσθενοῦντι τέκνῳ της, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν χορὸν.

Ὁ Ἑρμῆς, μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν Ἀφροδίτην, εἰς ἣν προσέφερε τότε καὶ αὐτὸς τοῦ ἔρωτός του τὸ θυμίαμα, ζητῶν νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν προτιμώμενον Θεὸν τῆς μαντικῆς, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ μετέβη παρὰ τῷ Ἑρωτι, ὃν εὗρε καταγινόμενον εἰς ἀρίθμησιν καὶ καθαρισμόν τῶν βελῶν τῆς φάρετρας του· μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ ὁ ὑγιέστατος οὗτος ἀσθενής, χασμώμενος ἐκ πλήξεως, ἀδημονῶν ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ του καὶ στενοχωρούμενος ἐκ τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ περὶ τῆς τύχης τῆς ἐρωμένης του, προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ τὸν καιρὸν καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του.

Ἰδὼν τὸν Ἑρμῆν ἐχάρη ὁ παῖς, καὶ ἤρχισε μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν, ἐξ ἧς οὗτος μὲν ἐνόησε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκεῖνος δὲ τὸν τοῦ Ἑρωτός. Ἀφοῦ οἱ δύο Θεοὶ ἐνεθαῤῥύνθησαν καὶ ἐπαρηγορήθησαν ἀμοιβαίως ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ βοηθήσωσιν ἀλλήλους κατὰ δύναμιν, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ μὲν Ἑρως ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑρμῆν ἐν τῶν βελῶν του, παραγγείλας εἰς αὐτὸν πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῇ κατὰ τῆς σκληρᾶς του ἐρωμένης (ἧς ὅμως τὸ ὄνομα δὲν κατώρθωσε νὰ μαντεύσῃ, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν πανουργίαν, ὁ Ἑρως), ὁ δὲ Ἑρμῆς συγκατένευσε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον, ἵνα ὁράμῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἐρωμένης του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ φυλακὴ τοῦ Ἑρωτός ἦτο κενή.

Οὗτος μὲν εἶχεν ἀποπτῇ διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν χορὸν, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐρωτικοῦ βέλους.

Ζ'.

Ἄν μετέσχεις ποτὲ, ἀναγνώστὰ μου, πανηγυρικῆς τιнос ὀνηλασίας εἰς ἐξοχικὴν διασκεδάσιν, καθ' ἣν στρατιὰ ὅλη ὄνων ἐλαύνει διὰ κοιλάδων καὶ λόφων, ἐνθεν κακαῖθεν, τυραννουμένη ὑπὸ ἰδιοτρόπων ἀναβατῶν, νομιζόντων ὑπερτάτην αὐτῶν εὐχαρίστησιν τὸ νὰ μαλακύνωσιν ἐπαισθητῶς ἐν ἀνώνυμον τοῦ σώματός των μέρος ἐπὶ χονδροειδεστάτων σαγ-

μάτων, θὰ παρατήρησας βεβαίως, ὅταν ἡ ἐκδρομὴ ἡγγίζεν εἰς τὸ πέρας της καὶ οἱ ὄνοι εἰς τὴν πάχνην αὐτῶν, πῶς τὸ βραδὺ καὶ ἐπικόν των βῆμα μετεβάλλετο αἶφνης εἰς γοργὸν καὶ λυρικὸν τριποδισμόν, κεντριζόμενοι ὑπὸ τῆς ὀξείας ὀσμῆς τοῦ νεοκόπου ἀχύρου τοῦ σταύλου. Τὰ ταλαίπωρα ζῶα! ἅμα ὡς ἠσθάνοντο τὸ πέρας τῶν δεινῶν αὐτῶν καὶ ἐνόουν ὅτι ἔληγεν ἡ ἐξοχικὴ ἐκείνη διασκεδάσις, ἡ ἐπὶ τῆς ῥάχως αὐτῶν τελουμένη, ἀπέδωκον τὴν ὑπομονὴν των, καὶ ἔσπευδον γοργῶ τῷ ποδὶ εἰς τὸ πέρας τῶν δεινῶν αὐτῶν, ἐνδριεσόμενοι κριθὴν εὐοσμον καὶ δροσερὸν ὕδωρ καὶ ῥάχως ἐλάφρυνσιν. Ποῖα ζωηρότης τότε εἰς τὰ ἡμέρα ἐκεῖνα τετράποδα, ποῖα ἄμιλλα μεταξὺ των! ἀλλὰ καὶ ποῖα ταραχὴ εἰς τοὺς ἀσταθεστέρους τῶν ἀναβατῶν, ποῖος κλονισμὸς εἰς τὰς ἀναβάτιδας, ποῖος φόβος πτώσεως, ποῖα φωνὴ καὶ ποῖα σύγχυσις! Οἱ ὄνοι ὅμως δὲν ἐταράσσοντο, οὔτε ἀνεστέλλοντο. Ἐσπευδον πάντοτε, διότι μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ σταθῶσι.

Τοῦτ' αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς διηγηματογράφους. Ὅταν ἡ λύσις ἐγγίξῃ, ὅταν ἐπίκειται ἡ καταστροφὴ τοῦ διηγήματός των, ἢ μᾶλλον τοῦ δραματικοῦ των, ὡς πολυμαθὴς τις νεοφώτιστος συγγραφεὺς τῶν ἡμερῶν μας ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐκάλουν τὸ μυθιστόρημα οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, τότε *gare!* εἰς τὰ πρόσωπά των καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας των! ἡ διήγησις καλπάζει, τὰ ἐν αὐτῇ πρόσωπα συνωθοῦνται εἰς τὸ τέρμα, τὰ ἀσταθέστερα ἐξ αὐτῶν ἐκ πίπτουσι κατὰ γῆς, καὶ οἱ ἀναγνώσται των ἀσθμαίνουσι κατόπιν των, ἂν ἔχωσιν, ἐννοεῖται, διάθεσιν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωσιν.

Ἄς συγχωρηθῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ, ἂν ἐγγίζων νὰ τελειώσω, σπεύδω νὰ τελειώσω γρηγορότερον.

Ἐνῶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Διὸς ἐχόρευον οἱ Ὀλύμπιοι φαιδροὶ καὶ ἀνειμένοι, μακρὰν παντὸς βεβήλου ὄμματος θνητοῦ, εἰσέρχεται αἶφνης διὰ τῆς μεγάλης πύλης ὁ Ἑρως, κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του τὴν ἐρωμένην του, ἐνδεδυμένην ὡς νόμφην καὶ ὠραιότεραν παρὰ ποτε. Φαντασθῆτε τὴν γενικὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θόρυβον. Ὁ Ζεὺς διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔσεισε τὴν χαίτην του, ἡ Ἥρα ἔρριψε καχύποπτον ζηλοτυπίαν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κάλ-λους τῆς Ψυχῆς, καὶ ἔδραξε μίαν ἄκραν τῆς γλαμύδος τοῦ Διὸς, ἡ Ἀθηνᾶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς καὶ ἐφώνησεν ἀγγλιστί: *shoking!* ὁ Ἄρης ἀφῆκεν ὑπόκωφον βρυχηθμὸν, ὁ Ἀπόλλων ἔφερεν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τὴν κρεμαμένην διόπτραν του, ἡ δὲ Ἀφροδίτη, βαλοῦσα κραυγὴν ἀγανακτήσεως, ἐλειποθύμησεν, ἀφοῦ ἐβεβηκίωθη πρότερον ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὀπισθενῆς της εὐρισκομένου Ἀπόλλωνος.

Ὁ Ἔρως ὁμοῦς, ἀτρόμητος καὶ πανούργος, χωρὶς ποσῶς νὰ πτοηθῇ ἐκ τῆς ἐπελθούσης συγχύσεως, ἐξάδισε στερεῶς βήμῃ πρὸς τὸν Δία, καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτοῦ μετὰ τῆς Ψυχῆς, ἀπαράλλακτα ὡς γονυπετοῦσιν εἰς τὸ θέατρον πρὸ τῶν ὠργισμένων πατέρων οἱ ζητοῦντες νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτοὺς ἐρασταί, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν περίπου τὰ ἑξῆς:

— Ζεῦ πάτερ! εἶπε· συγχώρησόν με ὅτι ἔλαβον τὴν αὐθάδειαν νὰ ταράξω τὴν ἐορτὴν σου ἀπρόσκλητος καὶ ἀπροσδόκητος, καὶ νὰ πρᾶξω τὴν ὀλύμπειον ἐθιμοτυπίαν, εἰσάγων θνητὴν εἰς δώματα ἀθανάτων· ἀλλὰ, πάτερ, καταδιωκόμενος καὶ ῥαδιουργούμενος ἄνευ αἰτίας, ποῦ ἄλλοῦ ἡδυνάμην νὰ εὕρω προστασίαν καὶ καταφυγὴν ἢ παρὰ τοὺς ὑψηλοὺς πόδας τοῦ θρόνου σου; καὶ πότε ἄλλοτε ἤθελον τύχει εὐκαιρίας νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν θεῖαν σου εὐμένειαν, ἀφοῦ διατέλουν φυλακισμένος καὶ φρουρούμενος, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἤμην ἀσθενὴς, καὶ μόλις πρὸ μικροῦ, χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ καλοῦ φίλου μου Ἑρμοῦ, κατιώρθωσα νὰ ἐκφύγω τῆς εἰρκτῆς μου; Ναί, πάτερ! ἤμην φυλακισμένος, καὶ φυλακισμένος παρὰ τῆς μητρός μου· διατί; διότι ἠράσθην θνητῆς, ἀξίας Θεῶν κατὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὴν ψυχὴν· εἶνε τοῦτο ἔγκλημα, ὕπατε Θεέ; ἀλλ' ἡ μήτηρ μου αὐτὴ, ἥς τοσοῦτον προσέβαλε τὴν θεῖαν αἰδῶ ἢ πρᾶξις μου, δὲν ἠράσθη ἐπίσης θνητοῦ; δὲν ἦτο θνητὸς ὁ Ἀγχίστης, δὲν ἦτο θνητὸς ὁ Ἄδωνις; Σὺ αὐτὸς, πάτερ μου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος οὔτε ν' ἀτενίσῃ κἄν δύναται ἡ προσβολή, δὲν ἐτίμησας διὰ τοῦ θεοῦ σου ἔρωτος τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀλκμήνην, τὴν Ἰώ, τὴν...

— Ἀρκεῖ! μὴ φωνάζῃς πρᾶλυμένε! διέκοψεν ὁ Ζεὺς.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἔρως, ἐξαπτόμενος ὁλονέν, ἡ κυρία μήτηρ μου, ἥτις φροντίζει τόσον πολὺ περὶ τῆς θείας ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς θείας ἠθικῆς, ἐπρεπεν αὐτὴ πρώτη νὰ δίδῃ τὸ καλὸν παράδειγμα, καὶ νὰ μὴ τρέφῃ τὴν ἀνθρώπινον καταλαλιάν καὶ τὴν γλωσσαλγίαν τῶν ἐπὶ γῆς γυναικῶν διὰ τῆς ἀσυμφύλου συζυγίας τῆς· ἐντρέπομαι νὰ ἀναδιφῶ ἐνώπιόν σου τὴν πολὺφυλλον ἱστορίαν τῆς ἀπεράντου ἐρωτολογίας τῆς...

— Αὐτὰ εἶνε περιττά, ὑπέλαθε πάλιν ὁ Ζεῦς· τὶ θέλεις;

— Θέλω νὰ μείνω ἀνενόχλητος· θέλω ν' ἀγαπῶ τὴν Ψυχὴν μου, χωρὶς ἡ σεμνὴ μήτηρ μου νὰ πειράζεται καὶ νὰ ἀγανακτῇ καὶ νὰ με καταδιώκῃ· θέλω νὰ ἤμαι κύριος τῆς καρδίας μου, ὡς αὐτὴ εἶνε τῆς ἰδικῆς τῆς.

— Τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν ἀληθῶς τὴν δεσποινίδα Ψυχὴν;

— Ἄν τὴν ἀγαπῶ; ..

— Τὴν νυμφεύεσαι;

Ὁ Ἔρως ἐκοντοστάθη ὀλίγον, διότι τοῦ ἤρχετο κἄπως ἀπροσδόκητος ἡ τοιαύτη ἐρώτησις· ἀλλ' ὁ δισταγμὸς τοῦ ὑπῆρξε βραχύς, καὶ ἀπήντησεν εὐθὺς μετ' ὀλίγον:

— Μάλιστα, πάτερ, τὴν νυμφεύομαι!

— Ἔστε, λοιπὸν ἀνὴρ καὶ γυνή! εἶπεν ὁ πατριάρχης τῶν Θεῶν καὶ τοῦς κηλόγησεν.

Οὕτως ἐνυμφεύθησαν ὁ Ἔρως καὶ ἡ Ψυχὴ. Ὅτε δὲ οἱ λοιποὶ Θεοὶ συνῆλθον ἐκ τῆς πρώτης των ἐκπλήξεως, εἶδον μετὰ νέας ἀπορίας ὅτι ἡ ἐσπερινή των συναναστροφὴ μετεβλήθη εἰς γάμους, καὶ συμμετέσχον πάντες φειδροὶ τῆς νέας αὐτῆς αὐτοσχεδίου πανηγύρεως.

Τώρα δὲ, ἀναγνώστὰ μου, ὥς τελειώσω τὸ διήγημά μου ὅπως τὸ ἤρχισα, διὰ τῆς τυπικῆς ἐκείνης φράσεως δι' ἧς, ὡς ἐνθυμεῖσαι, ἐπέραινε πάντοτε ἡ μυθολόγος μάμμη σου τὸ παρὰ μύθῳ τῆς, ἐπιλέγων ὡς ἐκείνη· καὶ ἐπέρασαν ἐκεῖνοι καλὰ καὶ ἡμεῖς καλλιτέρα, μολονότι ἀγνοῶ ἀληθῶς ἂν ἐπέραις καλὰ ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ διηγήματος τούτου.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—οοο—

Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου οἱ περὶ Ἱερωσύνης λόγοι κλ. ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Δαρθέου Εὐελπίδου. Μέρος Α'. Ἀθῆναι 1867.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Κ. Εὐελπίδης εἶχε κατ' ἀρχὰς σκοπὸν νὰ ἐκδώσῃ τοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου κατὰ τὸ κεῖμενον τοῦ Μονφοκῶν, προσθέτων μικρά τινα μόνον σχόλια, διασφαρηνίζοντα τὰ δυσχερέστερα τῶν χωρίων· ἀλλ' ἔπειτα, ἐπειδὴ ἡδυνήθη νὰ συμβουλευθῇ δύο ἀρχαῖα ἀντίγραφα τῶν λόγων τούτων, σωζόμενα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐν Ἀθῶνι μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, μετέβαλε γνώμην, καὶ ἐπεχείρησε δι' ἀντιπαράθεσιν τῶν μᾶλλον δοκίμων ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκδόσεων πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα χειρόγραφα νέαν ὅλως καὶ ἰδίαν ἐκδοσιν, τῆς ὁποίας πρόκειται τὸ πρῶτον τεῦχος, περιέχον τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὸν πρῶτον λόγον.

Τὸ ἔργον ἀπέβη ἐντιμώτερον τοῦ κατ' ἀρχὰς μελετηθέντος. Τὰ δύο χειρόγραφα τῆς μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου δὲν ἦσαν μὲν ἄγνωστα ἄχρι τοῦδε, ἀλλὰ πρώτην φοράν γίνεται αὐτῶν χρῆσις· ἔχουσι δὲ ὡς φαίνεται ἰκανὴν ἀξίαν, πρὸς τοῖς ἄλλοις διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, διότι τὸ μὲν ἐγράφη ἐν τῇ